

Quæ postquam patria longe a tellure recessit,
Nec jam usquam apparet litus, nec culmina celsa
Vertice frondifero; cœlum undique, & undique fluctus
Se circum ut vidit, tales dedit ore loquelas:

Quo divine vehis bos raptam? quisnam es? & o qua
Arte viam carpis, gravibusque insistere ponto
Haud horres pedibus? maris unda est pervia pandis
Navibus; horrescunt fortes vaga cœrula tauri.
Hæc tibi qui potus dulcis? quæ pabula in undis?
An deus es? divos at cur quod dedecet, ultra
Ipse facis? lucis nec delphin curvus in altis,
Sylvicolæ nec tauri errant in gurgite ponti:
Tu terraque ruis pelagoque; dat ungula remos,
Fors etiam volucris sublimis in æra nisu
Effugies, summumque petes novus ales olympum;
Me miseram! longe patris quæ sede relicta
Haud ullas timui insidias, taurumque sequuta
Rapta per undisonos temere vagor avia tractus,
Tu facilis Neptune, maris cui tradita cura est,
Adsis o propiusque juves: da visere tandem
Te comitem cursusque ducem. sine numine divum
Non ego sic placidas ponti feror acta per undas.

Hæc illa; hæc taurus contra tum corniger infit;
Suræ animos, virgo; pelagi nihil unda nocebit.
Namque ego sum, quamvis videar bos esse tuenti,
Juppiter: in quodcumque volo, me vertere possum,
Nunc adeo tuus altus amor pulcherrima tauro
Assimilem longum fecit metirier æquor.
Te Creta incolumem capiet, quæ me quoque parvum
Nutrit. ipsa illic mecum jungere hymenæo,
Magnanimosque dabis gnatos, qui ditia regna
Sceptraferi in cunctis magna ditione tenebunt.